

Sygn. akt II CZ 53/07

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku Zakładu Energetycznego Spółki Akcyjnej

przy uczestnictwie J.W. i L.W.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 sierpnia 2007 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 16 marca 2007 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2006 r. Sąd Rejonowy w Ł. oddalił wniosek Zakładu Energetycznego SA o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej polegającej na korzystaniu z nieruchomości w Ł. przy ul. G. 31. Sąd Rejonowy uznał, że wnioskodawca nie wykazał, iż linie wysokiego napięcia, o których mowa w dokumentach załączonych do wniosku stanowią dokładnie te linie, która prowadzi przez nieruchomość uczestników postępowania, oraz na czym polegało jego władztwo co do gruntu i co do słupa wysokiego napięcia, w każdym zaś razie nie wykazał swojego posiadania w rozumieniu art. 336 k.c. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca nie sprecyzował konkretnej treści służebności ograniczając się do stwierdzenia o korzystaniu z nieruchomości uczestników postępowania.

W apelacji wnioskodawca zarzucił powyższemu postanowieniu naruszenie art. 292 k.c. przez błędną wykładnię i art. 352 § 1 k.c. przez nie zastosowanie. Stwierdził, że na nieruchomości uczestników postępowania wybudował trwałe i widoczne urządzenie w postaci słupa energetycznego wysokiego napięcia, że korzysta z tego urządzenia w celu przesyłu prądu co jest faktem notoryjnym, że konserwuje słup i dokonuje okresowych oględzin oraz, że powyższe okoliczności wynikają z przeprowadzonych, wymienionych przez skarżącego, dowodów. Ponadto, wskazał, że wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, w odniesieniu do posiadania służebności nie ma zastosowania art. 336 k.c. lecz art. 352 k.c. w związku z czym wnioskodawca nie był zobowiązany wykazywać czynności właścicielskich w stosunku do działki gruntu, na której posadowiony został słup, samo zaś korzystanie ze słupa rozpoczął co najmniej od dnia 7 kwietnia 1975 r. i wykazał to w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Zaskarżonym postanowieniem, wydanym po przeprowadzeniu rozprawy, Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił apelację, orzekł o zawiadomieniu Okręgowej Izby Radców Prawnych o odrzuceniu apelacji radcy prawnego E.J. i rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy uznał, że w apelacji nie zostały wskazane zarzuty stawiane zaskarżonemu orzeczeniu. Nie może być

uznany za prawidłowo sformułowany zarzut apelacyjny sprowadzający się do stwierdzenia „naruszenie art. 292 k.c. poprzez błędną wykładnię”, „nie zastosowanie art. 352 § 1 k.c.” bez wskazania na czym ma polegać błędna wykładnia i jakie okoliczności wskazywały na potrzebę zastosowania art. 352 § 1 k.c. Sąd odwoławczy nie jest obowiązany domyślać się przedmiotu zarzutów apelacyjnych, powinny być one sformułowane w sposób umożliwiający ich ocenę.

Rozpoznając zażalenie wnioskodawcy Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziany w art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. wymóg przedstawienia i uzasadnienia zarzutów dotyczy twierdzeń skarżącego, że zaskarżony wyrok jest wadliwy i w czym się wadliwość wyroku wyraża, oraz powołania się na konkretne okoliczności, które zarzucaną wadliwość w rozpatrywanej sprawie – w ocenie skarżącego – mają uzasadniać. Apelacja nie musi zawierać wskazania przepisów prawa materialnego, które w zaskarżonym wyroku zostały naruszone ani formy ich naruszenia; wystarczy, że z jej treści choćby wyartykułowanej przy użyciu języka potocznego, że nie przyznanie racji skarżącemu, występującemu w roli powoda lub pozwanego, nie znajduje uzasadnienia w przytoczonych przez niego okolicznościach faktycznych i wyprowadzanych z nich wnioskach, natomiast rzeczą sądu odwoławczego jest przyporządkowanie wskazywanych w apelacji wad orzeczenia sądu pierwszej instancji do określonych naruszeń prawa materialnego i ocena pod tym kątem apelacji jako zdanej do wzruszenia orzeczenia sądu pierwszej instancji w kierunku wnioskowanym przez skarżącego. Jeśli wnoszącym apelację jest profesjonalny pełnomocnik procesowy należy oczekiwać, że zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego zostaną sformułowane w nawiązaniu do postaci tego rodzaju uchybienia i adekwatnie uzasadnione argumentami natury jurystycznej. Krytyczna w tym zakresie ocena sądu pierwszej lub drugiej instancji nie może jednak prowadzić do wniosku, że apelacja nie zawiera przedstawienia zarzutów, jeśli konkretne wady orzeczenia sądu pierwszej instancji zostały przedstawione w inny sposób i poddają się ocenie sądu odwoławczego.

W rozpoznawanej sprawie z treści apelacji wynika jednoznacznie, że skarżący zarzuca orzeczeniu Sądu Rejonowego błędne ustalenia, co do wybudowania linii wysokiego napięcia, co do korzystania przez wnioskodawcę

z w/w urzędzenia oraz, co do charakteru tego korzystania jako prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie, jak również błędne rozumienie posiadania służebności i odpowiedniego stosowania przepisów o nabyciu przez zasiedzenie własności nieruchomości. W tej sytuacji nie sposób uznać, że apelacja nie zawiera przedstawienia zarzutów, aczkolwiek trzeba się zgodzić, że nie zostały one sformułowane w sposób, jakiego należałoby oczekiwać od profesjonalnego pełnomocnika procesowego.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie (art. 386 w zw. z art. 394¹ § 3 i 398²¹ k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym orzeknie Sąd Okręgowy lub Sąd Rejonowy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.).